

Hải Âu

Tuổi Hai Mươi Và Món Nợ Đời



Lời ngỏ: Khi đọc những tình tiết trong câu chuyện này độc giả có thể tin hay không tin đó là quyền của độc giả, nhưng đối với người viết thì đây là một trong những kỉ niệm đau buồn nhất trong cuộc đời mà người viết đã từng trải qua. Những suy nghĩ, những dằn vò trong nội tâm của một sinh viên đại học trước những bối cảnh xã hội quan hệ con người của thời kì trước và sau giai đoạn bắt đầu đổi mới. Quan hệ trong gia đình, tình yêu, cuộc sống, tất cả đều rối như bối tơ vò. Con người xung quanh ta đều nghi ngờ nhau và hoài nghi những giá trị của lòng chân thật và tính thẳng thắn. Hoài nghi những điều thầy cô dạy trên lớp. Người viết lúc ấy đang ở lứa tuổi mới ngoài 20 một chút đã thực sự rất đau khổ về những giá trị nhân bản nhất của con người đã xuống cấp, cuộc sống không có niềm tin. Sự hoài nghi và mất niềm tin đó đau đớn thay lại tồn tại ngay trong từng tế bào nhỏ nhất của xã hội, đó là trong quan hệ gia đình bạn bè và những người thân. Cuộc sống sẽ trở thành địa ngục nếu phải sống bằng hai ba con người khác nhau và giả dối trong cùng một cơ thể. Tại sao ta không được sống với chính ta? Tại sao những lời nói xuất phát từ một tâm hồn trong trắng lại bị nghi ngờ? Bị hoài nghi lần đầu, lần hai không dám nói nữa hoặc có nói phải tìm cách nói dối, và cứ thế niềm tin bị xói mòn, sự giả dối nhân lên theo năm tháng. Con người sống

luôn sợ đủ mọi thứ xung quanh mình, sợ nói người khác không tin, sợ nói người khác trả thù. Cuộc sống luôn bị vây quanh bởi đủ thứ sợ như thế. Lứa tuổi 20 của người viết đã ở trong một hoàn cảnh như vậy, không biết đâu là lý tưởng sống, đâu là mục tiêu sống và đâu là con đường để đạt được hoài bão và ước mơ. Người viết muốn chia sẻ với bạn đọc và cũng muốn gửi một thông điệp nhỏ tới người xưa...

Tặng T.H., người tôi còn nợ em suốt đời...

Giờ này em đang ở đâu T.H. ơi? Cuộc sống của em ra sao? Anh vẫn nhớ tới em dù cách xa hàng ngàn dặm và xa cách cả về thời gian. Anh vẫn còn duyên nợ nhiều với em, món nợ ngày xưa ấy không biết bao giờ anh mới trả được em? Anh thực sự cảm thấy quá xấu hổ. Nghèo khổ đâu phải là tội lỗi của anh và của gia đình anh. Còn nợ nần thì có lúc sẽ phải trả. Nếu khi đọc được những dòng này, em hãy hiểu cho anh. Giờ này ngồi đây anh nhớ câu chuyện của anh và em thuở ấy...

Ngồi trong căn phòng trên tầng 3 khu tập thể X, anh và em đang tâm sự với nhau. Em nói với anh:

- Anh N. ơi, em buồn quá, em đang muốn chuẩn bị trốn đi nước ngoài, trốn đi Hồng Kông đây. Em cảm thấy sống ở đất này khó làm ăn quá anh ạ.

Nhưng em không muốn đi một mình, em muốn đi cùng anh. Em đã dành dụm đủ số tiền để anh và em có thể cùng đi được. Anh có muốn đi cùng em không anh?

- Tại sao em lại muốn trốn đi nước ngoài?

- Chắc anh cũng biết, từ ngày yêu anh đến giờ em vẫn nghĩ nếu ở một nơi nào đó dễ làm ăn buôn bán em sẽ có thể kiếm được tiền và chúng mình sống bên nhau.

- T.H. này, anh không biết đó có phải là lý do mà em quyết tâm trốn đi nước

ngoài hay không? Quả thực, gia đình anh rất nghèo, cuộc đời sinh viên anh cũng đang rất nghèo nhưng chưa bao giờ anh nghĩ anh có thể trốn ra nước ngoài. Và lại nếu anh có đủ số tiền để đóng đi nước ngoài anh sẽ không đi nữa mà anh dùng tiền đó vào việc khác. Em có thể kể cho anh nghe qua chuyện gì đã làm em muốn đi không?

Em ngược nhìn anh. Anh nhìn vào trong mắt em, đôi mắt em đẹp và buồn quá. Lòng anh thổn thức, anh chỉ muốn ôm em vào lòng và hôn lên đôi mắt buồn đó của em. Có phải những người tên H. như em đều có đôi mắt buồn như em không? Anh vẫn đang lắng nghe em nói chuyện:

- Em nói thực với anh là em đang muốn làm ăn lớn, muốn buôn bán và kinh doanh mặt hàng của cô chú em nhưng sau đợt cô chú em làm ăn đổ bể vì không chịu chạy chọt, sau đó lại bị tù tội nữa thành ra sau khi ra tù cô chú em mất hết khách hàng làm ăn. Tình hình làm ăn buôn bán như hiện nay của gia đình cô chú em thật bi đát. Còn em thì không muốn đi học ở trường trung cấp B nữa. Em cũng thấy chán nghề y tá sau khi khi học xong trường trung cấp B rồi. Em muốn làm kinh doanh bởi vì chắc có lẽ em có duyên và hợp với nghề kinh doanh buôn bán hơn. Em thấy làm ăn kinh doanh buôn bán rất thú vị. Nhưng ở đây tình hình làm ăn khó quá anh à. Muốn lấy hàng nhanh và thuận lợi phải chi tiền cho chủ kho. Trên đường đi, muốn xe hàng đi trót lọt phải mải lộ. Chuyển hàng về đến kho nhà mình, giá thành tăng lên đáng kể, bán buôn thì lãi ít, bán lẻ thì lâu. Khách hàng nợ nần thường xuyên, còn em thì cũng phải nợ chủ hàng nơi em lấy hàng. Làm ăn buôn bán là một vòng nợ. Em yêu anh, em muốn có anh bên cạnh. Do đó em nghĩ anh và em sẽ trốn đi Hồng Kông để rồi hai đứa sống bên nhau ở bên đó. Em sẽ tính chuyện kinh doanh ở Hồng Kông.

- T.H. ơi, anh thực sự chưa tin rằng việc trốn đi nước ngoài đã là giải pháp tốt cho anh và em. Em có biết khó khăn thế nào không? Anh nghĩ nếu giả đi

thoát được ra phao số không (thoát khỏi công an biên phòng), thì sự nguy hiểm vẫn rất lớn. Anh học về ngành hàng hải anh biết lắm chứ em. Đi trên còn thuyền nhỏ bé giữa đại dương để đến Hồng Kông hay một nước nào đó không dễ dàng đâu em. Đàn ông bọn anh đi còn khó, phụ nữ như em chịu đựng làm sao được? Khi ra khỏi phao số không, sóng biển mạnh lên một chút là say sóng, và khi say sóng thì anh tin chắc là em không thể nào chịu nổi, say sóng nôn ra mật xanh mật vàng, tấm thân con gái của em như vậy chịu làm sao được? Rồi nắng, cái nắng trên biển anh biết lắm, nắng cháy da thịt. Từ Hải Phòng đến Hồng Kông nếu đi thuận buồm xuôi gió bằng chiếc thuyền nhỏ cũng phải mất chục ngày. Nếu lạc đường gặp sóng to gió lớn và hải tặc thì biết làm cách nào em? Một mình anh, anh không thể bảo vệ được em khi gặp hải tặc. Nếu cùng đi anh chắc chắn sẽ mất em. Anh không thể nhìn em và anh không thể còn mặt mũi nào nhìn em nếu em bị bọn hải tặc làm hại. Em hiểu cho anh chứ? Thú thực anh không muốn trốn đi nước ngoài. Không phải anh sợ, mà là anh nghĩ anh bây giờ còn đang học dở dang, đang học đại học năm thứ 3, còn hai năm nữa mới xong. Anh đi cùng em trong tay anh chưa có gì cả. Anh giả thiết nếu chúng ta đi trót lọt đến bến bờ mới, tới Hồng Kông rồi vào trại tị nạn ở đó biết đến bao giờ mới ra được? Tiếng Tàu anh và em đều không biết. Tiếng Anh thì lồm bồm, còn nghề nghiệp thì anh không có. Chúng ta làm gì để có thể sống cùng nhau ở đó? Ở đất Việt Nam này em khó làm ăn, nhưng em vẫn có thể sống được. Anh tuy nghèo, gia đình anh nghèo nhưng anh và em và mọi người cũng vẫn sống được. Em vẫn thấy hàng ngày anh chỉ có 2 bữa cơm đạm bạc đời sinh viên, sáng nhịn đói đi học thành kinh niên, thi thoảng chẳng còn gì ăn đành phải rẽ qua nhà người quen vét bát cơm nguội, nhưng anh thấy cuộc sống vẫn vui, anh vẫn theo đuổi con đường học tập của anh để mong ngày mai sáng sủa hơn.

- Vậy là anh không muốn đi cùng em?
- T.H., anh nói thực lòng, dù chúng ta đang yêu nhau, em muốn đi cùng anh nhưng anh không thể đi với em được. Anh không muốn trốn đi tới một nơi xa lạ mà anh chưa biết cuộc sống ra sao. Trên T.V. thi thoảng vẫn đưa chương trình quay về cảnh người tị nạn ở các trại ở Hồng Kông đó, chẳng lẽ em muốn sống cuộc sống trong trại tị nạn như thế sao? Em thích cuộc sống trong trại và nhận tiền trợ cấp như thế sao? Anh thà sống nghèo như bây giờ chứ anh không thích sống trong trại tù như vậy. Em cũng biết nếu anh và em đi không trót lọt thì anh cũng sẽ bị đuổi khỏi trường học, rồi cả gia đình em và gia đình anh cũng bị vạ lây.
- Em biết anh dứt khoát không đi cùng em, em rất buồn anh ạ. Em đã đặt cọc tiền cho hai suất rồi, để em suy nghĩ lại và có thể sẽ không đi nữa.
- T.H., anh thấy em không đi là tốt. Em đi một mình anh cũng rất buồn, còn anh với em cùng đi, anh không bảo vệ được em, anh lại càng buồn và cả hai ta có thể cùng chung số phận bi thảm nào đó trên đường đi, ai làm sao biết được hả em?.
- Em bàn với anh như vậy. Nếu anh không đi thì có thể em cũng không đi nữa.
- H. em, em không đi nữa thì anh rất vui.
- Thôi anh nhé, hôm nay em đến chơi với anh bàn chuyện đó, giờ em phải đến trường có giờ học.

Anh ôm hôn em trong vòng tay, cả anh và em như ngạt thở trong những nụ hôn nồng nàn say đắm như không muốn rời nhau. Đó là nụ hôn đầu đời của anh đã dành cho em. Có thể em không biết điều ấy. Điều đó chỉ có mình anh biết và anh đã chưa một lần nói cho em biết. Có lẽ em là người tể nhị và có thể từng trải nên em không bao giờ hỏi anh là anh đã yêu ai và đã từng hôn ai chưa. Anh thực sự cũng chẳng bao giờ hỏi em điều ấy. Mà hỏi nhau để

làm gì em nhỉ, tình yêu vốn là vậy! Rồi anh tiễn em xuống dưới gác, anh và em quyến luyến chia tay nhau ở chân cầu thang như không muốn rời nhau nữa, anh vẫn nhớ ngày đó lắm em.

Một thời gian sau, một câu chuyện hiểu lầm đã làm anh và em rạn nứt tình yêu. Anh tham gia sinh hoạt đoàn thanh niên, thi thoảng tham gia lớp vũ hội, có biết nhảy vài điệu tập tàng cho có phong trào của tuổi trẻ. Một buổi tối có đôi giấy mời của anh bạn mời đến vũ trường Phong Lan, anh không có bạn nhảy vì sinh viên lúc đó chẳng có tiền bao, mà cũng chẳng có tiền mời bạn nhảy đi vũ hội cùng. Quen được một anh bạn tổ chức vũ trường nên anh ta thi thoảng cho anh đôi vé. Cuộc đời trớ trêu thay em à, sau này anh hiểu ra đó hình thức “hồi lộ” của anh chàng ca sĩ pê-đê của sàn nhảy, thành ra anh phải chắm dứt luôn với chàng ca sĩ đó và anh cũng hết luôn các đôi vé để mời bạn bè. Các lần khác còn kịp thời gian khi anh được cho vài ba đôi thì rủ nhóm bạn đi cùng. Còn lần ấy anh bạn cho mượn chỉ có một đôi nên không kịp rủ ai đi cả. Khi đến vũ hội, lúc vào phòng nhảy, đi có một mình, nhìn thấy hai ba em gái đứng ở đó anh hỏi bắt chuyện và mời đại một em. Sau khi nhảy được vài ba vũ điệu, vì anh chẳng có tiền mua nước uống cho cô ta nên cô ta kêu chán đòi về. Anh cũng thấy ở trong sàn nhảy như thế không vui lắm nên đành cùng ra về, tiện đường tiễn cô ta về vì "em đi bộ đến đây". Trớ trêu thay, nhà cô ta lại gần nhà em. Anh đèo người con gái mới quen trên xe đạp về nhà, ngang qua ngã tư nhà em. Lúc đó vẫn còn sớm, có tránh cũng chẳng được, nghĩ rằng mình không có gì uẩn khúc nên anh cứ thế đi thẳng. Cô em và em ngồi ngoài vỉa hè trước cửa nhà, nhìn thấy anh đèo cô gái. Ngày hôm sau đến gặp em, em lảng tránh anh. Anh biết tình hình ‘ban căng’ rồi đây. Sau này anh mới biết là cô và em biết rõ cô gái anh mời nhảy rồi tiễn về nhà. Cô em và em gọi cô đó là ‘gái gọi’ (theo ngôn từ thời mới). Chắc em và cô nghĩ rằng anh đã cùng cô gái ấy đi chơi với nhau và có

vấn đề gì rồi. Trông cô ta, lần đầu tiên gặp vào buổi tối hôm đó anh thật khó tin và khó biết đó là một cô gái không tử tế. Anh vẫn tin như thế dù chưa nói chuyện với cô gái ấy được nhiều. Oan cho anh, có đôi giấy mời, ngẫu nhiên gặp ở sàn nhảy, mời nhảy, thấy chán ra về thì tiễn giùm họ về nhà, tên thậm chí chẳng biết nữa. Trong hoàn cảnh đó anh biết giải thích cho em hiểu làm sao đây? Lại cần phải có thời gian. Và qua sự việc đó, cô em hình như có ác cảm với anh vì sau lần đó anh thấy thái độ của cô ấy rất khác trước. Trước đây cô ấy chắc cũng chẳng ưa gì anh vì biết anh xuất thân từ một gia đình nghèo, lại đang là sinh viên kiệt xác. Bây giờ lại quan hệ với cô gái không ra gì. Anh biết được thái độ của cô vì anh còn có "chân trong", anh có thằng bạn thân là cháu kết nghĩa gì đó của cô. Chắc em vẫn còn nhớ C., thi thoảng đến làm thuê cho cô ấy tuần một vài buổi nên gặp anh nó kể chuyện anh biết. Và sự rạn nứt đó cứ dần dần phình to ra. Anh đã phần nào dự đoán được tương lai của một tình yêu và quan hệ với gia đình cô em.

Sau một thời gian tìm cách nói chuyện giải bày cho T.H. hiểu anh hơn, anh đã lấy được lại tình cảm của em. Trong chuyện trở trêu đó quả thực anh nghĩ là anh hoàn toàn không có lỗi với em. Gặp cô ta lần đầu cũng là lần cuối, tên chẳng hề biết, bạn gặp ở trong vũ hội là như thế đó em. Thời đó giả anh có muốn quan hệ với cô gái không tử đó thì thằng sinh viên nghèo kiệt xác như anh chắc chẳng thể là mối quan tâm của cô ta. Liệu giờ đọc được những dòng này em có tin anh nói là hoàn toàn sự thật không? Anh không hề nói dối em và nói dối lòng anh. Chuyện đó rồi cũng trôi vào quá khứ. Giận hờn nào rồi cũng qua phải không em?

Một hôm em buồn, hẹn gặp anh vào buổi tối. Anh chở em bằng xe đạp ra công viên. Buổi tối cuối mùa thu trời se se lạnh, gửi xe xong anh và em dạo bước trong công viên dưới ánh đèn mờ mờ và mùi hoa sữa thoang thoảng đâu đây. Anh cũng còn nhớ cả hương thơm từ mái tóc và cơ thể em quện

trong hương hoa sữa cộng với ánh sáng mờ ảo trong công viên làm cảnh càng thêm thơ mộng và trái tim tuổi 20 anh thổn thức rạo rực. Anh cảm nhận ở trong em lúc ấy tâm trạng chắc cũng giống anh. Và rồi anh em tìm tới nhau một nụ hôn thật tự nhiên. Em đi bên cạnh anh và anh khoác tay em, vừa đi em vừa nói:

- Anh N., em muốn nói với anh chuyện này, anh hãy giúp em. Hôm nay em buồn quá. Em thực sự không yêu một người, người đó em nghĩ là anh đã gặp. Anh ấy đã ngỏ lời yêu em, em chưa trả lời. Mà cô em thì lại thích anh ấy vì anh ấy giàu có và kinh doanh giỏi. Anh giúp em với nhé.

- T.H. ơi, cảm ơn em đã tin tưởng nói cho anh chuyện ấy. Anh thật khó nói với em. Anh đến với em anh yêu em nhưng anh chẳng có gì cho tương lai cả. Từ ngày gặp em đến giờ đã hơn một năm chúng mình đang yêu nhau, nhưng tình yêu của anh và em chẳng biết đến bao giờ cả. Anh chỉ biết giờ anh đang yêu em, đang có em trong vòng tay. Còn tương lai? Tương lai anh đã có gì đâu nên anh chẳng thể quyết định được trong lúc này. Bởi anh đã có một mối tình đơn phương tan vỡ, anh hiểu thế nào là một tình yêu, anh không thể nói dối lòng anh và nói dối em. Nếu em có thể chờ được anh thì sẽ mất thêm nhiều thời gian nữa vì anh còn 2, 3 năm hoặc lâu hơn nữa mới học xong. Anh chưa biết thực tập ở đâu, khóa học lại có thể phải kéo dài. Anh nói thực lòng, anh chỉ biết có em trong giờ phút này, còn tương lai ra sao anh chưa biết được. Nếu có gì chúng ta hãy nói chuyện và chia sẻ với nhau như lần trước nhé.

Em nhìn anh và ngả đầu vào ngực anh. Anh ôm em vào trong lòng mình, vừa vuốt mái tóc mềm mại của em và hôn lên đôi môi em lần nữa. Những nụ hôn của tình yêu cháy bỏng.

- Em biết về anh nhiều. Em còn nhớ thuở xưa ở trường trung học em học sau anh một khóa, em ngưỡng mộ anh. Trên đường đi bao lần gặp anh đi ngược

chiều em muốn chào anh một câu để làm quen nhưng chẳng bao giờ thấy anh nhìn về phía em. Em ghét và căm thù anh lắm!

- Thật vậy sao em? Anh tự nhận anh là đứa vô tâm nhất trên thế gian này, khi đi xe đạp anh chẳng bao giờ ngoảnh xung quanh, và lại hỏi đó anh đâu có biết em. Nếu nhìn thấy một cô gái đi ngược chiều như em, anh sẽ nghĩ chắc không phải bạn mình và nhất định anh lại trở lại trạng thái vô tâm như thói quen vốn có của anh. Mãi khi quen C. (anh bạn của cả anh và em) và C. nói chuyện em đang học lớp ngoại ngữ tiếng Anh buổi tối nên anh đến làm quen. Và từ đó đến nay anh chưa thấy em nói chuyện về thời xưa ấy. Quả vậy có lẽ bây giờ anh được điểm phúc quen và yêu em.

- Anh nói xạo. Mà thôi, chuyện đó để lại. Giờ nếu mà em nghe lời cô em nhận lời yêu anh chàng yêu em và hay đến nhà em đó thì anh nghĩ sao?

- Anh biết nói sao với em? Một người thì đã có công việc rồi, hơn em nhiều tuổi và chín chắn, lại đã có tiền giàu có như anh chàng ấy, một đẳng thì là anh, chàng sinh viên nghèo tương lai chưa biết ra sao. Mà cũng có thể em còn ai khác nữa, anh đâu biết được!

- Thế anh có ghen không?

- Nếu anh nói không ghen thì em bảo anh xạo và không yêu em, mà anh nói ghen hoặc anh có thái độ gì đó thì em cho anh là đàn ông hèn. Biết trả lời em thế nào được? Cứ cho là anh cũng ghen đi, anh còn nghèo và cả hèn nữa.

Anh là người đàn ông chẳng ra gì trong mắt mọi người.

Quả thực câu hỏi của em làm anh quặn đau ở trong lòng anh. Nhưng đó là một trong những câu trả lời thật lòng và thẳng thắn nhất trong cuộc đời anh.

- Anh đừng nói thế. Em yêu anh vì em thấy anh khác những người đàn ông khác đến với em. Đúng là còn một người đàn ông khác nữa đến với em thật. Anh ấy ở H.D. bạn hàng của cô em. Thi thoảng em đi H.D. giao hàng của cô cho anh ấy, nên em gặp và quen anh ấy, và anh ấy cũng thi thoảng tới nhà bà

cô em lấy hàng. Nhưng người mà bà cô em quý muốn em lấy làm chồng là anh chàng hay đến nhà chơi mà hôm trước anh gặp đó cơ.

- Lần trước anh gặp anh ta, anh quả cũng có hơi ngại với ánh mắt dò xét của anh ta. T.H., anh quý em ở những lời em nói thực với anh như vậy dù em là người con gái thích công việc kinh doanh buôn bán. Đối với những người đàn ông khác nhau, chắc em có những tình cảm khác nhau?

- Không anh, chỉ có anh là người mà em mến nhất thôi. Giờ anh chàng mà em nói tới đang ở nhà bà cô đó. Em chưa muốn về sớm mà muốn ở đây nói chuyện cùng với anh.

Chúng mình chọn bãi cỏ, ngồi ôm nhau và nói chuyện với nhau rất nhiều.

Và cuối cùng anh đã khuyên em:

- Nếu vì chuyện làm ăn của em và của gia đình cô em mà em thấy anh không phù hợp thì chúng mình chia tay. Anh chỉ biết có em và yêu em ngày hôm nay, anh chẳng biết ngày mai anh ra sao. Bạn anh, C. đó là người nhà gần gũi em hơn cũng giống anh vậy thôi, công việc chưa ổn định và thu nhập chưa ổn định, thi thoảng nói chuyện với nhau cả hai đều thấy tình yêu và hôn nhân chẳng thể biết thế nào được em à!

Anh và em ôm hôn nhau rất nhiều như nuôi tiếc như sắp rời xa nhau và rồi ra lấy xe đạp ra về, xe của anh và em là chiếc xe đạp cuối cùng ở công viên. Anh giữ xe có vẻ không bằng lòng lắm. Anh đạp xe đưa em về. Về gần đến nhà, nhìn thấy chiếc xe máy của anh chàng vẫn còn đó. Nhà vẫn còn đèn sáng. Anh ta và bà cô vẫn còn trò chuyện. Em bảo anh “Anh vòng xe đưa em đi tiếp đi, em không muốn gặp” Anh lại đạp xe đưa em đi vòng qua các khu phố thêm khoảng một giờ nữa, cứ thế lặng lẽ em ôm chặt anh. Đêm thu se se lạnh. Tận 1 giờ khuya, ông ta vẫn còn ngồi đó! Em đành chia tay anh ở xa để anh tránh gặp họ.

Rồi thời gian cuối khóa học đã tới. Biết bao kì thi, kiểm tra và tiền học bổng

của anh cùng tiền gia đình gửi cho không đủ chi tiêu cho cuộc sống sinh viên lúc bấy giờ của anh, ngoài tiền ăn học, học thêm còn cả tiền cả lớp đóng góp lại trang trải cho từng môn thi nữa, tiền liên hoan cuối khóa. Rồi cái đói, cái đói hành hạ anh, đang tuổi đôi mươi tuổi lớn mà không đủ ăn và bước đường cùng cũng đã phải ký sổ các quán ở xung quanh trường như bao các đàn anh đi trước để hoàn thành khóa học. Anh còn phải kéo dài khóa học vì không có chỗ thực tập. Số tiền dành dụm được đầu tư vào học ngoại ngữ tiếng Anh. Hồi đó không đủ tiền học anh còn phải đi học chui ở Trung tâm ngoại ngữ nữa. Giờ kể ra câu chuyện học chui ngoại ngữ này anh cũng thấy xấu hổ lắm. Nhưng biết làm sao để không có tiền mà lại muốn học. Học xong chương trình C tiếng Anh thì lại muốn học tiếng Nhật và cứ như thế, thiếu tiền thiếu thức ăn cộng với các cơn đói triền miên, và rồi lại vẫn phải kí sổ các quán hàng xung quanh trường để sống. Anh chôn chặt nỗi đau khổ vì thiếu thốn và nợ nần ấy ở trong lòng với một hi vọng tương lai tốt đẹp hơn. Và ngày ấy, đã một lần sau khi hỏi dò anh bạn C. anh thử đến hỏi vay bà cô em ít tiền để trang trải cho việc ăn học những năm cuối của mình. Anh đã hỏi một lần khi đến chơi cùng C. em không có nhà và bị từ chối. Anh xấu hổ vô cùng. Và cuối cùng, vì phải nộp tiền học phí học ngoại ngữ quá hạn, anh đã không tìm được cách nào khác phải hỏi vay tiền em. Anh đã làm điều trái ngược ý anh. Nhưng anh đã hết cách. Và số tiền em cho vay đã giúp anh học nốt phần còn lại của khóa học ngoại ngữ. Lúc vay tiền anh đã nói đùa với ngôn ngữ của một người buôn bán rằng “Em hãy tính bằng vàng và tính lãi để sau này anh sẽ trả hết cho em!” Em gật đầu cười với anh, nụ cười của em lúc ấy thật đẹp. Anh nhớ lắm.

Rồi thời gian trôi đi, biết bao sự kiện khác xảy ra, và cuối cùng chúng ta đã phải chia tay nhau. Anh thật lòng đau khổ khi viết lá thư chia tay cho em, khi biết gia đình bà cô em không muốn anh đến với em. Đúng là như Puskin

đã viết, “khi mỗi nghi ngờ lung lạc niềm tin”, cô em không tin anh, anh cảm nhận thấy điều đó. Những thời gian cuối trước khi quyết định viết thư chia tay, anh đã đến nhà thăm em mà chẳng lần nào gặp em. Cô nói em đi H.D. Suốt mấy tháng trời chắc em bận bịu công việc kinh doanh buôn bán? Anh đã viết thư chia tay, bởi đó là cách duy nhất để giải thoát một tình yêu vô vọng, không có tương lai. Sau khi chia tay anh vẫn còn nợ em một món tiền mà lúc bấy giờ anh không thể nào trả nổi. Một món tiền như thế tuy rất nhỏ bé với người khác, có lẽ chỉ bằng khoản tiền cho một lần nhậu quá của các quan chức hồi đó mà thôi, còn với đời sinh viên của anh thì là cả một gia tài lớn. Khi viết đến đây, nước mắt anh như muốn tuôn trào. Số tiền không lớn nhưng tấm lòng của em lớn. Cho đến giờ, gần 20 năm, không liên lạc anh chẳng biết em ra sao, có khi cả hai chúng ta mái đầu đã điểm những sợi tóc bạc. Chừng nào món nợ đó chưa trả, thì lòng anh vẫn còn dằn vặt.

Sau khi chia tay em, anh vẫn tiếp tục thực hiện hoài bão và ước mơ của mình. Anh có nghe nói đến những sự kiện xảy ra cho gia đình bà cô em. Nơi anh học tiếng Nhật rất gần cửa hàng của gia đình cô chú em. Lúc giải lao anh vẫn nhìn thấy em trong đó. Anh hèn nhát không dám gặp em vì không thể trả được món nợ cho em. Để kết thúc khóa học ở đại học, anh đã phải nợ nần khá nhiều mặc dù đã gắng tiết kiệm tiền gia đình cho và đi kiếm được việc làm thêm chút ít. Em cứ hình dung cuộc sống của anh lúc đó, tiền gia đình cho anh và học bổng chỉ vừa đủ để sống, tức là đủ ăn và uống một cách tiết kiệm. Anh còn cần thêm tiền mua một số sách vở tài liệu và ước mơ nhỏ có một máy cassette để luyện ngoại ngữ. Ước mơ rất giản dị mà chẳng bao giờ có được. Dùng tiền vào việc gì đó thì đành cắt bớt khẩu phần ăn. Kiếm việc làm thật khó. Có lần làm cho sở điện lực, đi trồng cây cột điện, nhưng sau khi làm xong anh sợ quá vì họ bòn rút nguyên vật liệu làm sai quy cách để lấy tiền ăn chia nhau. Những cây cột điện đã được trồng không

đúng quy định, nếu một ngày nào đó những cây cột điện đó đổ thì sẽ làm sao. Nghĩ đến đó anh rùng mình và thấy mình quá hèn hạ không dám và không biết tổ cáo việc làm sai của người chỉ đạo công trình hồi ấy. Bọn anh cần tiền đi làm thuê cho họ thôi, phải cạy cục lăm họ mới cho làm. Họ đã dọa ngay từ đầu là "chỉ biết làm thôi cấm bép xép". Sống trong xã hội nổi lo sợ đã khiến bọn anh không dám nói chuyện đó với ai. Những công việc như thế cũng không dễ kiếm, phải chỗ quen biết mới được làm. Anh kiếm được chút tiền nào thì cùng với học bổng, tiền gia đình cho, tất cả dùng để trang trải cho việc ăn học, mua tài liệu sách vở và học ngoại ngữ thêm, rồi chi phí cho thi cử, nhưng vẫn không đủ. Anh không muốn mình trở thành một gánh nặng cho gia đình anh hồi ấy bởi mỗi lần nhận tiền từ gia đình là mỗi lần nghe lời dặn dò làm nước mắt anh chảy. Gia đình anh nghèo lắm. Nên anh đã âm thầm nợ, cắn răng chịu đựng và tính "rồi sau khi ra trường đi làm kiếm tiền sẽ trả nợ". Cuộc đời sinh viên của anh thời đó là như vậy đó T.H oi. Có lẽ không chỉ một mình anh, những sinh viên ở xa nhà hơn anh chắc còn gặp nhiều khó khăn hơn anh, anh không biết họ hành động như thế nào? Còn anh anh đã hành động như thế, tuy quả thấy có lúc quá sức chịu đựng. Sau này anh biết, có bạn học cùng lớp anh còn nợ nhiều và dài hơn anh, mãi hơn 10 năm sau khi ra trường mới trả xong nợ vì học xong thất nghiệp mấy năm. Chắc sinh viên thời bây giờ khá hơn thời bọn anh.

Rồi theo dòng thời gian, anh học xong, ra trường đi làm, sau gần 5 năm anh mới thanh toán hết các khoản nợ của các quán xung quanh trường. Chỉ còn món nợ của em, không phải vì món tiền nợ quá lớn mà vì anh thực sự chưa đủ can đảm để tìm gặp lại em sau khi anh đã tự kiếm sống và có đủ tiền để có thể trả em món nợ và sống trong hoàn cảnh mới. Quả cuộc sống và công việc cũng có bận thật, nhưng trong thâm tâm anh không vì thế mà anh muốn bào chữa cho anh. Anh nợ em thứ khác chẳng thể tính được bằng giá trị

đồng tiền mà em đã cho anh vay rất nhiều. Sau này cuộc sống cho anh hiểu đó là việc em đã dám dành bớt số tiền trong vốn buôn bán của em cho anh vay mà em không sợ anh không trả được ngay. Thứ anh nợ đó quả thực cuộc đời anh không bao giờ anh trả được hết cho em. Anh chẳng biết lúc đó đọc thư chia tay của anh, em đã nghĩ về anh là con người như thế nào? Rồi thời gian dài gần 20 năm qua anh không liên lạc với em, liệu em có tha thứ cho anh không? Lúc còn ở Việt Nam, anh chưa biết chỗ em ở, mấy năm qua anh anh vẫn nhớ món nợ đó và đã nhờ mấy đứa bạn tìm hộ mà vẫn chưa biết em ở đâu để liên lạc. Anh muốn liên lạc với em để lòng mình vơi đi bao nỗi dằn vặt và dày vò. Có lẽ trong cuộc đời anh, lỗi lầm này là lỗi mà anh không thể tha thứ được cho mình. Anh thấy mình dằn vặt khổ sở suốt gần 20 năm qua. Anh chẳng có lý do gì bào chữa cho mình trong trường hợp của anh. Anh biết lúc ấy có lần em có nhờ người nhắn tới anh, nhưng anh làm sao đã có đủ tiền để trả em khi anh chưa học xong và chưa có việc làm? Em hiểu cho hoàn cảnh của anh của gần 20 năm về trước.

Ước mơ hoài bão đi nước ngoài của em không biết có thành hiện thực không? Hình như có thể thành hiện thực vì có lần anh có nghe qua bạn bè rằng em học tiếng Trung Quốc, làm ăn với người nước ngoài và quen một thương gia người Hồng Kông. Em làm ăn rất phát đạt khiến nhiều chàng trai, trong đó có cả thằng bạn phổ thông của anh nữa, nó đã từng mơ tưởng tới em trong mấy lần nói chuyện trước lúc anh đi du học. Rất có thể em đã đang ở Hồng Kông như em đã mơ ước. Có đúng vậy không? Giờ anh đang ở nước ngoài, viết lên những dòng này anh thấy trong lòng mình thanh thản hơn, nhưng quả thực anh vẫn thấy xấu hổ với em với chính mình và với mọi người. Cuộc đời cũng chẳng ai biết trước được, có phải thế không em? Em có mơ ra nước ngoài để đổi đời, đã có lần em rủ anh trốn đi nước ngoài, anh đã ngăn cản và chúng ta không đi nữa. Còn anh thì không bao giờ nghĩ mình

sẽ sống ở nước ngoài, thế rồi mà cuối cùng thì lại không còn ở nước mình, ít nhất là lúc đang ngồi viết những dòng này. Anh rất mong muốn một ngày nào đó anh sẽ có thể gặp lại em, biết em đang làm gì ở đâu. Nếu được như vậy anh sẽ rất vui. T.H. em, nếu ngày ấy cả hai chúng ta quyết định trốn đi nước ngoài rồi thì sẽ ra sao nhỉ? Liệu chúng ta có trở thành những Việt Kiều trong sự kiện thuyền nhân Việt Nam cuối thế kỉ 20 hay đã làm mối cho cá hoặc cho hải tặc?

Tình yêu xưa tuy đã mất nhưng trong tâm hồn anh vẫn nghĩ về em như là một người ân nhân giúp anh trong những năm tháng khó khăn nhất của cuộc đời anh. Chúng ta đã có với nhau những thời gian trong sáng nhất của tuổi 20. Sau khi viết xong những dòng này anh cảm thấy mình nhẹ nhõm vì trong mối tình đó anh và em đã không lừa dối nhau. Anh cũng hi vọng trong tâm hồn em, sau khi đọc được những dòng này em cũng sẽ thấy thoải mái hơn, và em hãy nghĩ vẫn còn một con người gần 20 năm qua không liên lạc với em nhưng vẫn trần trở với một món nợ ở đời và hẹn một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp nhau!

Anh luôn cầu chúc cho em được yên lành và hạnh phúc.

Australia ngày 6/10/05

Hải Âu

Sưu tầm: Tulipdenus

Nguồn: vietsciences.free.fr

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 17 tháng 11 năm 2005